

Palotai Péter
TÚL A BÓJÁN

valami kis
műanyag hajó volt
amit apám valahol a tengerben hagyott
vagy nem is apám
lehet hogy én
lehet hogy nem is volt tenger
csak az az öreg fürdőkád
a csempés sarokban
ahová csak derékig fért bele az ember
és ha az egyik végébe kuporodott
a másik végén kiszáradt az öböl
egy repedésben mindig ott volt a szappanmaradék
azt hittem az a határ
ha túlúszom rajta valami történik
de semmi nincs is határ
csak egy kifakult úszósáv-eltávolító kötél
amit ha elrúgok mindig visszacsapódik
akár a gumilabda a gangon
amivel nem lett volna szabad a falat verni
de hát akkor mivel
hatvanötig számolok
aztán megpróbálom elfelejteni a számokat
hogy a mélységben ne legyen matek
csak lebegés
és egy pillanat amikor tényleg azt hiszem
hogy hal vagyok
vagy legalábbis valami kisebb vízi élőlény
mondjuk egy strandpapucs ami valaki lábáról
egyszerűen csak leúszott a semmibe
a csend itt más
nem olyan mint otthon

ahol a szekrény mögé esett az idő
meg a régi óra ütése is olyan óvatosak voltak
mintha féltek volna fölébreszteni valamit
itt viszont a csend
nem fél semmitől
a buborékok is másak
mint amikor szívószállal fújtam a kakaóba
már nem tudom milyen színű lehetett a bögrében
de arra emlékszem hogy
egy ideig kitartott
aztán elillant
úgy ahogy most a levegő a számból
és közben a szemem előtt
villognak a fények
kapcsolgatom a régi villanyt a gangon
ahol nagyapám rám szólt hogy ne játsszak
mert tönkremegy
mert minden tönkremegy
mert minden egyszer csak
kifut a kezemből
mint ez a víz
ez a pillanat
mert a testem is egy bója csak
az egész világ lassan
szétázik körülöttem

(2025. április 9.)

HELYFOGLALÁS

az első szavakat együtt tanultuk
te voltál a gyorsabb?
te mondtad ki először, hogy anya?
vagy, hogy gyere? menj!

mentél. én maradtam.
a járóka rácsai között
bújtattuk a fejünk.
csak játékból.
aztán ordítottunk, hogy nincs visszaút.
unokatestvérem,
még egy évig sem tartott
a majd ikerlét.
egyedül játszottam,
de mindig ketten voltunk.
örök társasjáték,
csak te a másik oldalról.
- később megértettem, ez véletlenül se -
a tükörben valahol mögöttem,
mintha a szélben
megpördült volna a nevem,
a nyárfák alatt,
ahol túl kicsi voltam,
hogy egyedül árnyékot adjak magamnak.
anyud mindig furcsán nézett.
nem tudta eldönteni,
én ki vagyok: aki maradt,
vagy aki helyett.
minden mozdulatom
kettőnk árnyékát vetette.
a gangon futottunk volna,
négy kis csupasz térd,
két apró árnyék,
de az egyik megakadt félúton.
a konyhaasztalnál mindig volt egy hely,
nem szándékosan, csak úgy maradt,
mint egy megszokott reflex.
anyud, anyám, a lánytesók,
mindenki oda-odapillantott,
mintha valaki tényleg ülne ott.
indiánosat játszottam,

de nem volt törzsfőnök.
csínytevéseimet senki nem fedezte,
ha elbuktam, senki nem nevetett velem.
ha fájt, senki nem mondta, hogy nem is vérzik annyira.
az iskolában nempadtárs,
a nevemet egyedül mondták a jelenlétin,
a könyvekbe kettőnk nevét írtam gyakorlásul.
az elsőáldozáson a fehér ingecskék sorában
valahol egy hely üresen maradt,
vagy csak a fény ült oda helyetted.
ballagási lufik, virágok, ballagó dalok.
megölelnék, de nem lehet.
a szalagot csak nekem tűzték fel.
az esküvőmon a templomban
lábujjhegyre emelkedtem,
hátha ott vagy a padsorok között.
elsőre nem láttalak, de tudtam, hogy figyelsz.
minden évben ugyanaz a történet,
csak már a másik generációval.
minden asztalnál egy hely,
minden helyzetben egy üresség,
szándék nélkül, csak úgy, hogy itt maradt.
a hiányod kongó terei is teljesebbek,
mint minden zsúfolt társaság.
a járóka rácsait régen lebontották,
de néha beleakad a tekintetem,
mintha még mindig ott lennél,
egy lélegzetvétellel arrébb.
a szőnyeg rojtjaiban,
a fal repedéseiben,
az éjszaka kettéharapott csendben,
a gyertyában,
amit soha senki nem gyújt meg,
csak fogy belőle, fogy.

2025. április 2.

ALETHEIA TÁVOZÁSA

a lépcső korlátja hideget tart,
tenyerednek szűrős köszönést,
hó csapódik a járdaszélhez,
túsarkad száraz dalt ver,
nyomában roskad a jég, mintha
már nem lenne több hely a világnak,
sálad mögött kis párák nőnek,
összebújnak, szétrebbennek –
így hagyod el magad,
a kabát öve szorosabbra húzódik,
lépteid zárnak üres kört,
sietsz, mintha várna valaki,
de csak fáradt szempillájú ablakok
pislantása exponál,
gazdátlan fénykép alanya lettél,
a redőnyrések közé tapadó árnyékok
melléd szegődnek,
most gyapjút viselsz,
minden lépéssel egy szál szakad,
hulló pihéken át vibrál a neon
– ilyen lehet a fojtogatás,
talán szavakért szűkölsz,
de a csend már vetett morzsa az éjnek,
a készülő fotón magad sem találsz,
csak párás körvonalban derengsz,
mint ujjlenyomat a poháron

2025. február 8.